



Arrest

nr. 157 192 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 7 februari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Zij dienden op 14 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde hen op 11 april 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 14 maart 2012, werd op 5 juni 2012 onontvankelijk verklaard.

Zij werden op 18 juni 2012, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden een schorsings- en annulatieberoep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 89 444 van 10 oktober 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring.

Verzoekers dienden op 18 juni 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 18 juni 2012, werd op 26 juni 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 88 445 van 10 oktober 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep tot nietigverklaring.

Op 2 juli 2012 werden zij bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13. Ook tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 88 446 van 10 oktober 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep tot nietigverklaring.

Verzoekers dienden op 13 juli 2012 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 10 september 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen die beslissing werd op 11 februari 2013, bij arrest nr. 96 822, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Zij dienden op 19 oktober 2012 een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 23 november 2012 onontvankelijk verklaard. Zij werden diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, bevolen het grondgebied te verlaten en tevens werd hen een inreisverbod opgelegd. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 104 342 van 4 juni 2013 werd dit annulatieberoep verworpen.

Zij dienden op 31 december 2012 een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 maart 2013, onontvankelijk verklaard. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19 maart 2013 bleek kennelijk niet dat verzoeker zou lijden aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisten geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Zij werden op diezelfde dag bevolen, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienden tegen voormelde beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 100 243 van 29 maart 2013 werd de vordering verworpen daar de bestreden beslissingen diezelfde dag werden ingetrokken.

Verzoekers werden op 22 april 2013 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Zij dienden op 18 maart 2014 een aanvraag tot verlenging van hun tijdelijk verblijf in. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een bijlage 15, geldig tot 30 augustus 2014.

De arts-adviseur stelde in zijn advies van 29 juli 2014 dat er een duidelijke verbetering van de medische aandoeningen was ten aanzien van het ogenblik waarop de verblijfsmachtiging werd toegestaan en dat er geen redenen weerhouden kunnen worden waaruit kan worden afgeleid dat die situatie niet blijvend zou zijn. Daarenboven werd gesteld dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.

Op 30 juli 2014 werd de verlenging van hun verblijfsmachtiging geweigerd. Zij namen op 5 augustus 2014 kennis van voormelde beslissing. Verzoekers werden diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Tegen de beslissing tot weigering verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 159 635.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2014 dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 159 710.

Verzoekers dienden op 5 september 2014 een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 oktober 2014 werd aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 5 september 2014, onontvankelijk verklaard, daar de bij de aanvraag gevoegde standaard medische getuigschriften onvolledig waren daar de tweede pagina telkens ontbrak. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 165 320.

Verzoekers werden op 2 oktober 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Diezelfde dag werd aan verzoekers, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“De mevrouw

Naam + voornaam: HF

geboortedatum: (...)1974

geboorteplaats: Grizhe Shkoder

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 3.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:*

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 4.7.2014, betekend 5.8.2014. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten, daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar.“

Tweede bestreden beslissing:

“De heer

Naam + voornaam: HE

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats: Vajush Shkoder

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 3.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:
2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Bevel om het grondgebied te verlaten 4.7.2014, betekend 5.8.2014. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten, daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar."

2. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet juncto de schending van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

"De motivering m.b.t. de duur van het inreisverbod is niet deugdelijk., en houdt in wezen enkel een schijnmotivering in.

De bepaling van de termijn van het inreisverbod is immers, blijkens de beslissing, gesteund op "2° Niet aan de terugkeerverplichting voldaan".

De bestreden beslissing verwijst m.a.w. naar een welbepaald artikel, nl. art. 74/11 § 1, 2 ° Vreemdelingenwet om de duur van het inreisverbod te motiveren.

Dit artikel stelt evenwel enkel dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal 3 jaar, doch bepaalt geenszins dat de duur van het inreisverbod in deze hypothese (niet voldoen aan de terugkeerverplichting) automatisch twee jaar zou bedragen.

De loutere verwijzing c.q. overweging dat er geen gevolg zou zijn gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt m.a.w. niet het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod (in casu 2 jaar), doch wel enkel het opleggen van het inreisverbod an sich.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen wordt aan de Staatssecretaris, voor de het geval niet aan de terugkeerverplichting zou zijn voldaan, de mogelijkheid gegeven de duur van het inreisverbod te moduleren, gaande van één dag tot een periode van drie jaar.

De Staatssecretaris beschikte in casu m.a.w. over een appreciatiemarge om een inreisverbod op te leggen voor een periode die kan variëren van één dag tot drie jaar.

De loutere verwijzing naar de reden voor het opleggen van een inreisverbod (an sich) (d.i. het niet voldoen aan de terugkeerverplichting) kan niet worden beschouwd als een voldoende en deugdelijke motivering die de beslissing terzake duur van het inreisverbod schraagt.

Het loutere gegeven dat voldaan is aan de voorwaarde voor het opleggen van het inreisverbod kan bijv. ook leiden tot het opleggen van een inreisverbod van één dag, één maand of één jaar.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten waarom in casu specifiek voor een termijn van twee jaar werd geopteerd.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting is aangetoond."

Verzoekers voeren in wezen aan dat de motivering omtrent de bij de bestreden inreisverboden opgelegde geldingstermijn van twee jaar in casu niet afdoende is. Zij wijzen er op dat de duur van het inreisverbod, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, terwijl in de bestreden beslissingen niet wordt uiteengezet waarom in het geval van verzoekers een termijn van twee jaar wordt opgelegd en terwijl geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers blijkt.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de uitdrukkelijke motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het begrip "afdoende" impliceert voorts dat er een concrete motivering wordt geboden in het licht van de gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr.

186.352). Opdat de motivering afdoende is, dient ze evenredig met het belang van de beslissing te zijn en dient de motivering de beslissing te verantwoorden, te dragen. De draagkrachtvereiste impliceert dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissingen betreffen een inreisverbod dat werd afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

"inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering"

Aldus blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van hun geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

In casu is het voorliggende inreisverbod, met een geldingstermijn van twee jaar, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: bevel om het grondgebied te verlaten 4.7.2014, betekend 5.8.2014. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten, daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar."

Uit deze motivering blijkt dat éénzelfde feitelijke motivering wordt geboden die wordt gehanteerd zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van twee jaar. De gemachtigde stelt immers vast dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting nu geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 5 augustus 2014, dat verzoekers niet aantonen stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Op zicht van de motieven van de bestreden akte kan niet worden opgemaakt welke van deze feitelijke vaststellingen worden gehanteerd als grond voor het opleggen van het inreisverbod dan wel als grond om in verzoekers' geval te opteren voor een geldingstermijn van twee jaar. De verschillende vaststellingen vormen één geheel en zijn allen samen terug te brengen op het gegeven dat verzoekers geen gevolg gaven aan de terugkeerverplichting die hen werd opgelegd middels het op 5 augustus betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De vermelding dat verzoekers geen stappen ondernamen om te vertrekken, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat ze geen gevolg gaven aan het genoemde bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze motivering dat verzoekers niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan, wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van twee jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor een geldingstermijn van twee jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, niets afdoet aan de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde om de geledingstermijn van het inreisverbod aan te passen aan de specifieke omstandigheden van het geval. Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering om de geldingstermijn van het op te leggen inreisverbod te bepalen op twee jaar als om de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf te schragen, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van de gemachtigde en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval om in casu een geldingstermijn van twee jaar te voorzien.

Het gegeven dat in casu werd voorzien in een geldingstermijn die minder is dan de wettelijk voorziene maximumtermijn ter zake, doet geen afbreuk aan de plicht die rust op de gemachtigde om op duidelijke wijze de feitelijke overwegingen kenbaar te maken die hem ertoe brengen om deze of gene geldingstermijn te bepalen. Hoewel de motiveringsplicht die ter zake rust op de gemachtigde enkel een positieve motivering vereist en zij dus niet zover gaat dat specifiek moet worden aangegeven waarom de gemachtigde niet kiest voor een andere, nog minder lange of juist langere termijn, moet uit de bestreden akte wel blijken welke omstandigheden concreet nopen tot het opleggen van een welbepaalde geldingstermijn. Het is net op dit laatste punt dat de gemachtigde in casu in gebreke blijft.

De vraag of het in de gegeven omstandigheden, al dan niet redelijk is om te voorzien in een inreisverbod van twee jaar, kan door de Raad niet worden beantwoord, daar in casu afdoende motieven ontbreken met betrekking tot de in de bestreden inreisverboden opgelegde geldingsduur van twee jaar, zodat ook niet kan worden nagegaan of deze of gene inhoudelijke beoordeling redelijk of deugdelijk is. Het komt de Raad, bij gebrek aan motieven in de bestreden beslissingen ter zake, dan ook niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken en door zelf een redelijkheidstoets door te voeren aan de hand van de voorliggende gegevens.

De Raad is dan ook van oordeel dat niet afdoende is gemotiveerd waarom werd gekozen voor een inreisverbod met een geldingstermijn van twee jaar.

De opmerkingen van de verweerder en de rechtspraak waarnaar hij verwijst - rechtspraak die niet bindend is en waarvan niet blijkt dat daaraan identieke gemotiveerde beslissingen ten grondslag lagen - doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Bovendien ziet de Raad niet in in welke mate het arrest waarnaar verweerder verwijst in casu dienstig kan zijn. In casu bevinden verzoekers zich geenszins in dezelfde situatie. In het arrest waarnaar verweerder verwijst, stelde verzoeker dat hem niet verweten kon worden geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten daar hij destijds minderjarig was en dit aldus een keuze van zijn moeder betrof. In casu wordt niet betwist dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel doch argumenteren verzoekers dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van hun zaak met name de medische toestand van

hun dochtertje. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet juncto de motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU